

Gerontofilie^{*}

Fran Lebowitz heeft ooit geschreven dat het bezwaar van kinderen is dat ze niet roken en dat je er zelden een goed gesprek mee kunt voeren. Een nog groter bezwaar vind ik dat ze zo van ouderen houden. Terwijl volwassenen niet of nauwelijks geïnteresseerd zijn in iets jongers dan een jaar of zestien - behalve hier of daar een eenzame pedofiel - is het gemiddelde kind een echte gerontofiel.

Een gewoon zoogdierjong drinkt een tijdje aan een oudere, verveelt zich en keert zich vervolgens voor goed, vervuld van ondernemingslust, naar de wereld die het rond zijn pootjes vindt. Zo niet het kind. Dat vat de melkverschaffer op als de belofte van één groot liefdesavontuur en alles wat het onderneemt is er dan ook opgericht om het begeerde objekt in de buurt te houden. Geen stap kan de oudere zetten of het kind zet de achtervolging in, in slendangs, kinderwagens, wandelwagens, te voet, te fiets en soms ook wel in hele kleine autootjes.

Dat kinderen zo idioot laat gaan lopen en nog veel later – verkeerd - gaan praten heeft niets met onvermogen van hun kant te maken, maar is een doelbewuste inspanning een oudere - en bij voorkeur een moedere - aan zich te binden. Dat ze na een jaar nóg niet in staat lijken een eigen maaltijd te bereiden, laat staan hem met mes en vork op te eten, moet in hetzelfde licht gezien worden. Net als de onzindelijkheid. Geen oudere zal een inkontinente de straat op sturen, dus plassen en poepen de kleintjes vrolijk in het rond.

Moeders die ter voorkoming van al deze ellende het kind zo snel mogelijk in een kresj willen onderbrengen, worden bestookt met autisme, uitslag, braken, diarree, hallucinaties, hersenbeschadigingen, mazelen en waterpokken. Pas na een jaar of drie is het gemiddelde kind bereid een half uur per dag in een peuterspeelzaal door te brengen, *mits zij daar ook is*.

De gerontofiele begeerte houdt de hele schoolloopbaan stand en verklaart niet alleen het waanzinnig trage tempo waarin kinderen zich dat beetje schoolse kennis eigenmaken, maar ook de aanwezigheid van hele grote vrouwen bij leesplankjes, oversteekplaatsen, biologieprojekten en strafwerk. Rond een jaar of twaalf laait de liefde zo hevig op dat de meeste kinderen eigenlijk alleen nog maar naar een moederhavo of vergelijkbare voortzettende opleiding willen. Ook zijn ze er al in geslaagd de eerste moeders de universiteit in te loodsen.

Juist omdat kinderen zo jonge en veerkrachtig zijn - en vanwege hun maatschappelijke nutteloosheid steeds langer jong en veerkrachtig blijven -, hebben ze eigenlijk niet genoeg aan één oudere voor hun liefdeswerk. Niet alleen vallen ze hun vaders lastig maar ook zie je ze vaak rondhannesen met mensen die hun grootouders zouden kunnen zijn. In de Groene Amsterdammer staan zelfs advertenties waaruit blijkt dat het grut er getweeën in slaagt woongroepen van wel acht ouderen aan zich te binden. Juist die ekspansiviteit van de kinderdriften maakt wat mij betreft van de gerontofilie maatschappelijk probleem nummer één.

Hoe opgelucht was ik dan ook toen laatst - zij het nog wat aarzelend - de eerste voorstellen voor een staatsopvoeding in de pers verschenen. Waar is het algemeen belang immers meer mee gediend dan met de bevrijding van alle ouderen? Het aardige van die doelgroep is dat kinderen die een beetje haast maken er ook onder vallen, zodat niemand zich buitengesloten hoeft te voelen.

---

* Verschenen in *Nemesis*

Ook tegen de werkloosheid lijkt het mij een mooie oplossing omdat die kinderstaatverzorgersters natuurlijk flink beloond moeten worden voor hun bevrijdende arbeid.

Uit de reacties, die varieerden van boze brieven tot een massaal rechts stemgedrag bij de jongste verkiezingen, begreep ik dat de meeste ouderen er nog niet in kunnen geloven dat ze werkelijk van de gerontofilie verlost kunnen worden. Ze zijn zo in de ban van het kindergeweld geraakt dat ze bij staatsopvoeding alleen maar kunnen denken aan witgeschilderde barakken vol hygiënies gehouden kistkinderen, die door miljoenen ouderen volgens nare verplichte roosters vrijwillig gevoederd en voorgelezen moeten worden. Zij zijn ervan overtuigd dat ze bij nacht en ontij ingeschakeld zullen worden door al die kinderen die mét de staat immers ook de ME, het leger en de kinderbescherming in handen zouden hebben. Ze zijn, kortom, doodsbang dat *zij* opgevoed gaan worden.

Dat is natuurlijk een beetje dom maar ook wel een beetje begrijpelijk na de afgelopen eeuw die immers niet voor niets dreigend de eeuw van het kind heet. Mij lijkt voor de toekomst een rustige campagne ter ontzenuwing van ouderen de aangewezen weg.

Ze moeten ervan overtuigd raken dat zij - behalve via de belastingen - zich niets meer van kinderen hoeven aan te trekken.

Ondertussen kan wat er nog van links over is zich voor de komende jaren misschien trachten te bundelen onder de leuze 'Kinderen voor kinderen'.